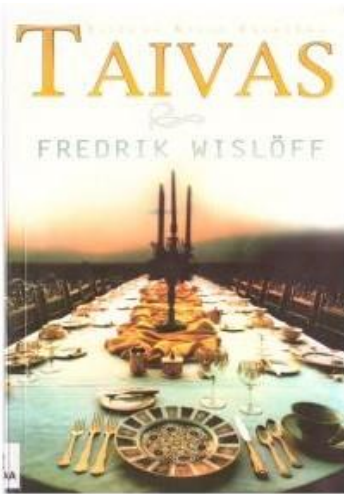

TAIVAS VII

Väinö Hotti

(nettikuva)

(nettikuva)

**CARL FREDRIK WISLÖFF,
TAIVAS, (Kuva ja Sana,
2006). Teh. ja kuvat VHn.**

**"Autuaat ne, jotka ovat
kutsutut Karitsan
häätaterialle!" (Ilm.19:9).**

**CARL FREDRIK WISLÖFF
31.12.1908 - 25.6.2004**

IÄINEN JÄLLENNÄKEMINEN

(nettikuva)

*"Kohdataanko ystävämme, Jotka meiltä
vietihin? Nähdä kasvonsako saamme,
Kuulla rakkaan äänenkin?"*

*"Yhtehen, yhtehen Pääsemmekö vielä
kerran Tuolla puolen Jordan-virran, Miss`
on rauha iäinen?" (HLV 525:5).*

"Kuoleman ero on tyly ja kylmä. Rakkaamme on pantava arkkuun. Kansi on ruuvattava kiinni. Viimeisen kerran saamme silittää rakasta poskea ja suudella tuttua otsaa. Otsa ja poski ovat kuitenkin kylmiä. Ei ole vastakaikua – kukaan ei hymyile kiitokseksi.

On jo oikeastaan erottu.

Kodissa huutavat muistot – tyhjiys.

On kuin kaikki sanoisi:

"Ainiaaksi erossa – täällä maan päällä."

*Aivan täällä maan päällä. **Kuitenkin on jälleennäkeminen odottamassa toisella puolen. Siellä kaikki pelastetut kohtaavat toisensa.***

Sillä Raamattu sanoo näin:

***" – eroamaan sinusta ajaksi, että saisit hänet takaisin iäksi"** (Filem.1:15).*

”Eroamaan sinusta” – siinä suru.

”Ajaksi” – siinä lohdutus.

”Että saisit hänet takaisin iäksi” – siinä säteilevä toivo.

Lasimeren rannalla seisoo pelastettujen joukko. He ovat saaneet käteensä Jumalan harput. Meri lepää sulana ja hiljaisena heidän edessään (Ilm.15).

Asetumme katsojiksi rannalle.

Tuossa pelastetussa joukossa näemme varmaan jonkun omistamme. He seisovat tähyillen meren yli. Vene veneen perästä liukuu rantaan. Joka veneelle joka saapuu, rientää joku heitä vastaan.

Veneessä olijat tähystävät maata kohti. Purjeet ovat ehkä repeytyneet, sillä matka oli varmaan rankka. Varsinkin viimeinen myrsky-yö.

Sitä ei nyt kukaan enää ajattele. Sillä nyt meri on hiljainen kuin lasi.

Veneen perällä seisoo enkeli peräsintä pidellen.

He näkevät rakkaansa maissa. Nyt he tulevat vastaan,

Mikä jälleennäkeminen!

Kaikilla on kirkastetut ruumiit. Ja kuitenkin samat ruumiit, jotka heillä oli täällä. Samat kädet, samat piirteet, sama käynti, sama hymy, sama ääni.

*Poissa on vain kaikki, mikä kertoi tuskasta. Mikään ei ole muistuttamassa kuolemasta ja sairaudesta. Väsymys on kadonnut, kasvoissa ei näy alakuloisuutta – tyytymättömyyden tai huolen häivääkään. **Nyt on ruumis kirkastettu, ja kasvot kertovat sanomattomasta onnesta”** (98,99).*

VALKOINEN JOUKKO

(nettikuva)

*”Mut ei sinne kukaan tulla saa,
Synnistään ken ei oo puhdistettu.
Sano, saatko nähdä Karitsaa, Ootko
häitä varten vaatetettu?”*

*”Tuskat pois siellä jää, Eikä murhe
mieltä paina. Taivaan maassa
kynneltä ei nää, Ei, vaan riemu
siellä kestää aina” (HLV 532:2).*

*”Tämän jälkeen minä näin, ja katso, oli suuri joukko, jota ei kukaan voinut lukea, kaikista kansanheimoista ja sukukunnista ja kansoista ja kielistä, ja ne seisoivat valtaistuimen edessä ja Karitsan edessä **puettuina pitkiin valkeihin vaatteisiin**, ja heillä oli palmut käsissään, ja he huusivat suurella äänellä sanoen: ”Pelastus tulee meidän Jumalaltamme, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalta”.*

Ja kaikki enkelit seisoivat piirissä valtaistuimen ja vanhinten ja neljän olennon ympärillä ja lankesivat kasvoilleen valtaistuimen eteen ja kumartaen rukoilivat Jumalaa, sanoen: ”Amen! Ylistys ja kirkkaus ja viisaus ja kiitos ja kunnia ja voima ja väkevyyt meidän Jumalallemme aina ja iankaikkisesti, amen!”

Ja yksi vanhimmista puhui minulle ja sanoi: ”Keitä ovat nämä pitkiin valkeihin vaatteisiin puetut, ja mistä he ovat tulleet?”

*Ja minä sanoin hänelle: ”Herrani, sinä tiedät sen”. Ja hän sanoi minulle: ”**Nämä ovat ne, jotka siitä suuresta ahdistuksesta tulevat, ja he ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä**. Sentähden he ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat häntä päivät ja yöt hänen temppelissään, ja hän, joka valtaistuimella istuu, on levittävä telttamajansa heidän ylitsensä. Ei heidän enää tule nälkä eikä enää jano, eikä aurinko ole sattuva heihin, eikä mikään helle, sillä Karitsa, joka on valtaistuimen keskellä, on kaitseva heitä ja johdattava heidät elämän vetten lähteille, ja **Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyyneleet heidän silmistänsä**” (Ilm.7:9-17).*

On tuskin mitään taivaan kuvausta, joka olisi tunnetumpi ja rakkaampi kuin tämä.

*Ehkä kaunis kuva suuresta valkoisesta joukosta, kun se riippuu monen kodin seinällä, tekee osaltaan meille helpoksi nähdä tuo **valkopukuinen joukko** silmiemme edessä. Kuvassa näemme kasvot kasvojen vieressä niin pitkälle kuin katse kantaa. Heidän kaikkien yllä on hiljaista iloa ja ihmeellistä kirkastunutta hohdetta. Ei väsymystä, ei alakuloisuutta, ei mitään omasta minästä. Kaikki on vallannut vain yksi asia: he ylistävät Jumalaa. Heidän pukunsa on valkoinen, ja heillä on palmut käsissään. Kun näemme kuvan, aavistamme, mitä on **pelastuksen riemu**” (107,108).*

YKSITYISEN IHMISEN AUTUUS

”Sille, joka voittaa, minä annan salattua mannaa ja annan hänelle valkoisen kiven ja siihen kiveen kirjoitetun uuden nimen, jota ei tiedä kukaan muu kuin sen saaja.” (Ilm.2:17).

*SALATTU MANNA on se ravinto, jota saamme istuessamme aterioimassa Jumalan valtakunnassa. **Niin totta kun yhdyskuntamme on taivaissa, olemme saaneet maistaa tätä mannaa jo täällä maan päällä. Se on matkaeväs, joka vahvistaa meitä kuoleman viime matkalla, ja salattu manna on se taivaallinen ruoka, josta iloitsemme Karitsan häissä.***

Sana **valkoisesta kivistä** on kreikkalaisesta oikeuskielestä otettu kuva. Tuomiota julistaessaan tuomari heitti kiven uurna. Jos se oli musta, syytetty oli tuomittu. Jos se oli valkoinen, hänet oli vapautettu. **”Sille, joka voittaa, minä annan valkoisen kiven.”** Taivaallisen Tuomarin kädessä on tänäänkin tällaisia kiviä. Aina kun ihminen kuolee, Hän ottaa esiin kiven, valkoisen tai mustan, ja heittää sen häntä vastaan: **ikäisesti tuomittu tai ikäisesti vapautettu.**

Jumala suokoon, että me kaikki saisimme kerran valkoisen kiven. Ajatelkaa sitä riemua: **ikäisesti voittajia!**” (117,118).

1. KRISTALLIKIRKKAAN VIRRRAN RANTAA VALKEAT JOUKOT RIEMUIN KÄY. PALMUJA VOITON LAULUIN KANTAVAT HE, KYYNELTÄ YHTÄÄN SIELL` EI NÄY. SINNE MÄ KAIPAAN JOUKKOON AUTUAIDEN, LUO JEESUKSEN JA ENKELTEN.

4. SIELLÄ MÄ UUSIN KIELIN KIITÄN, HELKKYEN SIELLÄ KANNEL SOI. KAUAS ON JÄÄNEET PÄIVÄT TAISTELUNI, HERRA KUN KAIKEN UUDEKS` LOI. ELÄMÄN VIRRRAN KIRKKAAN ÄYRÄILLÄ SAAN YHTYÄ LAULUUN VALTAVAAN.

NYT YLÖS, SIELUNI, NOUS` YLÖS MULLAST` TÄSTÄ! KÄY JALKAIN JUUREEN JUMALAN JA KARITSAN. JA VAIKK` EI SILMÄNI VALOA HERRAN KESTÄ, NIIN KUITENKIN SÄ RIEMUITEN KÄY LAULAMAAN. IÄISEEN ILOON JA JUHLAAN JALON OOT KARITSAN SÄ SUURIIN HÄIHIN KUTSUTTU. TAIVAHAN KUNNIA ON HERRAN ARMOSTA SUN OSASI, SUN PERINTÖS JA TAVARAS. SIIS RIEMUITSE JA AJATTELE AUTUUTTAS.

(nettikuva)

SIELL` KAUNIS KANNEL SOI, HE VEISAA VIRTÄ UUTTA, EI KOSKAAN LOPU SE, EI KOSKAAN VANHENE. EI ÄÄNEEN TÄÄLLÄ VOI SEN SAADA IHANUUTTA KUITENKIN VEISAILLEN KIITOSTA HERRALLE. HÄN VERELLÄNSÄ JA HENGELLÄNSÄ MYÖS MINUT JUMALALLE LUNASTANUT ON. KUNNIA KIRKKAUS, VOIMA JA YLISTYS SUN, HERRA, IANKAIKKISESTI OLKOHON, JA TAIVAS, MAA JA MERI AMEN SANOKOON!

(nettikuva)

(Vvk.623:1,4 / Johan Kahl 1721 - 1746)